

Verwerende partijen: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Prejudiciële vragen

- 1) Staan de bepalingen van richtlijn 93/13/EEG van de Raad betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten ⁽¹⁾, in het bijzonder de twaalfde, de eenentwintigste en de drieëntwintigste overweging van de richtlijn en de artikelen 6, lid 1, 7, lid 2, en 8 van de richtlijn, in de weg aan een door de nationale rechters gegeven uitlegging volgens welke de consument, nadat een gedwongen tenuitvoerlegging tegen hem is ingeleid, in het kader van verzet tegen de tegenuitvoerlegging — dat naar nationaal recht een bijzonder rechtsmiddel is dat slechts binnen bepaalde termijnen en onder bepaalde beperkende voorwaarden kan worden aangewend — niet kan vorderen dat wordt vastgesteld dat de met de verkoper gesloten kredietovereenkomst, die volgens de wet een uitvoerbare titel vormt en op grond waarvan de gedwongen tenuitvoerlegging tegen de consument is ingeleid, oneerlijke bedingen bevat, op grond dit in het kader van dit rechtsmiddel niet ontvankelijk is onder verwijzing naar het nationale recht, dat voorziet in een rechtsmiddel van gemeen recht waarvoor geen verjaringstermijn geldt, waarmee de consument op elk moment kan vorderen dat wordt vastgesteld dat er sprake is van oneerlijke bedingen en dat deze geen gevolgen hebben, zonder dat de in het kader van een dergelijke procedure gegeven beslissing rechtstreekse gevolgen heeft voor de procedure van gedwongen tenuitvoerlegging, waarbij het gevaar bestaat dat de gedwongen tenuitvoerlegging al heeft plaatsgevonden vóór een beslissing op die procedure van gemeen recht is verkregen?
- 2) Voor het geval dat de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: staan dezelfde bepalingen van de richtlijn in de weg aan een bepaling van nationaal recht die voorziet in een termijn van 15 dagen vanaf de mededeling van de eerste handelingen van gedwongen tenuitvoerlegging (een dwingende bepaling van openbare orde waarvan de niet-inachtneming leidt tot afwijzing van de vordering op grond dat deze te laat is ingesteld) waarbinnen de consument-opposant (de schuldenaar die het voorwerp van gedwongen tenuitvoerlegging is) de aanwezigheid van oneerlijke bedingen in de met de verkoper gesloten kredietovereenkomst geldend moet maken, mede gelet op het feit dat in het nationale recht dezelfde regeling geldt voor het aanvoeren van soortgelijke middelen die als materieelrechtelijke excepties worden beschouwd, en op het feit dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie de nationale rechter verplicht is de aanwezigheid van oneerlijke contractuele bedingen ambtshalve te onderzoeken zodra hij beschikt over de gegevens, rechtens en feitelijk, die daartoe noodzakelijk zijn?

⁽¹⁾ PB 1993, L 95, blz. 29.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Polen) op 31 januari 2019 — Profi Credit Polska S.A./QJ

(Zaak C-84/19)

(2019/C 164/19)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Profi Credit Polska S.A.

Verwerende partij: QJ

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 1, lid 2, van richtlijn 93/13/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 5 april 1993 aldus worden uitgelegd dat deze richtlijn niet van toepassing is bij de beoordeling van het eventueel oneerlijke karakter van bijzondere contractuele bedingen die betrekking hebben op de niet-rentekosten van een krediet, indien krachtens de in de lidstaat geldende wettelijke bepalingen een bovengrens voor deze kosten geldt en de uit een consumentenkredietovereenkomst voortvloeiende niet-rentekosten van het krediet niet verschuldigd zijn voor zover deze meer bedragen dan de ingevolge de wettelijke bepalingen berekende maximale niet-rentekosten van het krediet of het totale kredietbedrag?
- 2) Moet artikel 4, lid 2, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 aldus worden uitgelegd dat een contractueel beding dat de niet-rentekosten regelt die de kredietnemer, naast het krediet, bovenop de rente draagt en betaalt in verband met de sluiting van de overeenkomst en de verstrekking van het krediet (in de vorm van vergoedingen, commissielonen en andere kosten), niet is onderworpen aan de krachtens deze bepaling vereiste toetsing van het eventuele oneerlijke karakter daarvan, indien dat beding duidelijk en begrijpelijk is geformuleerd?
- 3) Moet artikel 4, lid 2, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 aldus worden uitgelegd dat contractuele bedingen krachtens welke er verschillende soorten kosten in verband met de verstrekking van een krediet worden ingevoerd, niet „duidelijk en begrijpelijk zijn geformuleerd”, indien zij niet aangeven in ruil voor welke specifieke tegenprestaties zij worden geïnd en zij de consument niet in staat stellen de verschillen tussen deze kosten vast te stellen?

(¹) Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanje) op 6 februari 2019 — Agencia Estatal de la Administración Tributaria/RK

(Zaak C-85/19)

(2019/C 164/20)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Verwerende partij: RK